

Syöksyessään mutkasta näkyviin, suuren vaunun kaarteeseen painumista sulavasti vartalollaan ja käsillään myötäillen, Bond kävi mielessään läpi sotasuunnitelmaa autojen välimatkan kavennuttua entisestään. Hän kuvitteli viholliskuljettajan yrittävän karata sivutielle, jos sellaiseen tulisi tilaisuus. Niinpä kun hän selvisi mutkasta eikä nähnyt valoja edessään, oli vain luonnollista hellittää kaasua ja, kun hän sitten näki Michelinin kyltin, valmistautua jarruttamaan.

Vauhtia oli enää yhdeksänkymmentäviisi hänen lähestyessään oikeanpuoleisen kaistan poikki ulottuvaa mustaa läikkää, jonka hän oletti tienvarren puusta lankeavaksi varjoksi. Siitä huolimatta aikaa pelastautumiseen ei jäänyt. Äkkiä reunanpuoleisen lokasuojan alla kimalteli pieni matto teräspiikkejä. Sitten hän olikin jo sen päällä.

Bond löi vaistomaisesti jarrut pohjaan ja jännitti voimansa jaksakseen korjata väistämättä alkavan sivuluisun vasemmalle, mutta ei hän saanut pidettyä autoa hallinnassaan kuin sekunnin murto-osan. Kumin kuoriutuessa reunanpuoleisista pyöristä, niin että vanteet hetkiseksi iskivät kipinäpä päällysteestä, raskas vaunu kiepahti poikittain riipivään luisuun ja törmäsi rysähtäen vasempaan penkkaan,

niin että Bond lensi kuljettajan paikalta lattiatilaan, ja sitten taas nokka tien suuntaisesti kääntyneenä se kohosi hitaasti takapyörilleen eturenkaiden pyöriessä tyhjää ja lyhtyjen tavoitellessa valokiiloiltaan taivasta. Ohikiitävän hetken bensiinitankkinensa varassa lepäävä Bentley näytti kuopivan taivaita kuin jättiläiskokoinen rukoilijasirkka. Sitten se keikahti hitaasti nurin taaksepäin ja rämähti maahan särkyvän autonkorin ja lasiosien rytistessä säpäreiksi.

Huumaavassa hiljaisuudessa tienpuoleinen etupyörä jaksoi vielä hetken kuiskia kunnes vingahti pysähdyksiin sekun.

Le Chiffren kätyreineen tarvitsi kävellä vain muutama metri väijymispaikastaan.

”Pankaa aseenne pois ja hakekaa hänet”, hän komensi kursailematta. ”Minä vahdin selustaanne. Ja pidelkää häntä varoen. En halua käsiini ruumista. Kiirettä nyt, alkaa tulla valoisaa.”

Miehet laskeutuivat nelin kontin. Toinen heistä otti esiin pitkäteräisen veitsen ja leikkasi kankaan auki avoauton kuomun sivusta päästäkseen tarttumaan Bondia harteista. Tämä oli tajuton eikä liikunut. Toinen ahtautui nurin kääntyneen auton ja reunavallin väliin ja tunkeutui väkisin sisään kokoon painuneesta ikkunankehystä. Hän vapautti Bondin jalat, jotka olivat puserruksissa ohjauspyörän ja kuomun kangaskaton välissä. Sitten miehet ujuttivat Bondin ulos kuomuun leikatun aukon kautta.

Siinä vaiheessa kun hänet saatiin pitkälleen tielle miehet olivat hikisiä ja pölyn ja öljyn tahrimia.

Laiha mies tunnusteli hänen sydäntään ja läimäytti sitten avokämmenellä lujaa kummallekin poskelle. Bond urahti ja liikautti kättään. Laiha mies läimäytti uudelleen.

”Riittää jo”, Le Chiffre sanoi. ”Sitokaa hänen käsivartensa ja nostakaa hänet autoon. Tässä on”, hän heitti miehelle vyyhden sähköjohtoa. ”Tyhjentäkää ensin hänen taskunsa ja antakaa hänen aseensa minulle. Hänellä voi olla muitakin aseita piilossa, mutta ne ehdimme saada myöhemminkin.”

Hän otti laihan miehen ojentamat esineet niitä sen kummemmin tarkastelematta ja sulloi ne yhdessä Bondin Berettan kanssa suuriin taskuihinsa. Hän jätti miehet puuhiinsa ja palasi autolleen. Hänen kasvoiltaan ei kuvastunut sen paremmin mielihyvää kuin jännitystäkään.

Terävästi ranteisiin pureutuva sähköjohto sai Bondin havahtumaan. Joka paikkaa kolotti, aivan kuin hänet olisi piesty puunuijalla, mutta kun hänet nykäistiin jaloilleen ja tuupittiin kohti kapeaa sivutietä, missä Citroënin kone jo hyrräsi valmiiksi, hän havaitsi että luita ei sentään ollut poikki. Hän ei kuitenkaan tuntenut tarvetta äkkinäisiin pakorytyksiin vaan antoi raahata itsensä auton takapenkille vastaan pullikoimatta.

Hän tunsi itsensä täysin lyödyksi ja heikoksi niin tahdon- kuin ruumiinvoimiltaan. Hän oli saanut kokea liian kovia viimeisen vuorokauden kuluessa,

ja nyt tämä vihollisen viimeinen isku tuntui jo turhankin lopulliselta. Tällä kertaa odotettavissa ei olisi ihmeitä. Kukaan ei tiennyt, missä hän oli, eikä kukaan osaisi kaivata häntä ennen kuin vasta aamupäivällä. Hänen romutettu autonsa löytyisi kyllä ennen pitkää, mutta menisi tunteja ennen kuin sen omistajaksi selviäisi hän.

Ja Vesper sitten. Bond katsoi oikealle, ohi penkin selustaa vasten silmät ummessa retkottavan laiha miehen. Hänen ensimmäinen reaktionsa oli halveksunta. Kyllä tytön piti olla helkkarin hölmö päätyäkseen tuolla lailla sidotuksi kuin mikäkin kana, antaa nyt vetää hame pään yli ikään kuin kyse olisi ollut jostain opiskelijakoltosesta. Mutta sitten hänen kävi tyttöä sääliksi. Tämän paljaat jalat näyttivät niin lapsellisilta ja haavoittuilta.

”Vesper”, hän sanoi hiljaa.

Nurkassa kyhjästävästä paketista ei kuulunut vastausta, ja äkisti Bondia kylmäsi, mutta sitten tyttö liikahti hiukan.

Samaan aikaan laiha mies huitaisi Bondia rystypuolelta lujaa sydänalaa.

”Hiljaa.”

Bond painui kaksin kerroin niin kivusta kuin suojautuakseen uudelta lyönniltä, vain saadakseen niskaansa iskun, joka oikaisi hänen selkensä taas kaarelle ilman viheltäessä hampaiden välistä ulos keuhkoista.

Laiha mies oli lyönyt häntä lujaa, ammattimaisesti kämmensyrjällään sivaltaen. Tuossa tarkkuu-

dessa ja vaivattomuudessa oli jotakin tappavaa. Nyt hän loikoi taas penkillä silmät kiinni. Tuollainen mies herätti pelkoa, hänessä oli pahuutta. Bond toivoi, että saisi tilaisuuden tappaa hänet.

Äkkiä auton takaluukku lennähti auki ja kuului kalisteleva rämähdys. Bond arvasi heidän odotelleen, että kolmas mies ehti korjata piikkimaton talteen. Hän arveli sen olevan sovellus vastarintaliikkeen saksalaisten esikunta-autoja vastaan käyttämistä naulavirityksistä.

Taas kerran hän sai aihetta pohtia vastustajan tehokkuutta ja heidän käyttämiensä välineitten näppäryyttä. Oliko M aliarvioinut heidän neuvokkuutensa? Bond tukahdutti halun vierittää syyn kokonaan Lontoon niskaan. Itse hänen olisi pitänyt tietää paremmin; hänen tässä olisi pitänyt ottaa vaari pienistä tunnusmerkeistä ja toimia äärettömän paljon varovaisemmin. Hän kiemurteli nolona muistaessaan, miten oli hörppinyt samppanajaa Roi Galantissa sillä aikaa kun vihollinen valmistautui kii-reesti vastaiskuun. Hän kirosi itseään ja hybristä, joka oli tehnyt hänestä niin varman että taistelu muka oli jo voitettu ja vihollinen käpälämässä.

Koko tänä aikana Le Chiffre ei ollut suutaan avannut. Heti kun takaluukku oli saatu kiinni, kolmas mies, jonka Bond tunnisti oitis, kapusi sisään matkustajan paikalle ja Le Chiffre peruutti rajusti takaisin maantielle. Sitten hän runttasi vaihdekepin nopeassa tahdissa suurimmalle ja viiletti pian jo sadankymmenen tuntivauhtia pitkin rannikko.

Aamu oli tällä välin sarastanut – Bond arveli kello-
lon olevan viiden kieppeillä – ja hän mietti, että
muutama kilometri edempänä erkanisi yksityistie
Le Chiffren huvilalle. Hän ei ollut ajatellut, että
Vesper vietäisiin sinne. Nyt kun hän tajusi, että
Vesper oli ollut pelkkä syöttikala isomman saaliin
nappaamiseksi, koko kuvio valkeni hänelle.

Eikä se ollut lainkaan miellyttävää katseltavaa.
Ensimmäistä kertaa kiinnijäämisensä jälkeen Bond
koki pelon tunteen hiipivän kylmävästi pitkin sel-
käpiitään.

Kymmenen minuuttia myöhemmin Citroën kur-
vasi vasempaan, kulki satakunta metriä ylämäkeen
pientä sivutietä joka oli osin ruohottunut ja sitten
kahden ränsistyneen stukkipylyvään välistä korkean
muurin ympäröimälle huonosti pidetylle etupihalle.
He pysähtyivät hilseilevän valkoisen ulko-oven
eteen. Karmiin kiinnitetyn ruostuneen soittokellon
yläpuolella oli puinen laatta, jossa luki sinkki-
kirjaimin "Les Noctambules" ja sen alla "Sonnez
SVP".

Sen verran mitä Bond kykeni sementtijulkisi-
vusta näkemään huvila edusti tyyppillistä ranska-
laista merenrantatyylä. Hän näki mielessään, mi-
ten royalelaisen kiinteistövälittäjän lähettämä sii-
vooja lakaisi hätäisesti lihakarpästen raadot ulos ja
hiukan tuuletti ummehtuneita huoneita kesän aluk-
si. Joka viides vuosi huoneet ja ulkopuoliset puu-
osat saisivat uuden kerroksen kalkkimaalia, ja
muutamien viikkojen ajan huvila näyttäisi maail-

malle hymyilevää fasadia. Sitten talvikuukausien sateet pääsisivät taas töihin, samoin kuin sisälle jääneet kärpäset, ja hyvin pian huvila saisi taas vanhan hylätyn ilmeensä.

Mutta, Bond tuumi, tänä aamuna se sopisi vallan mainiosti Le Chiffren suunnitelmiin, jos hän oli oikeassa sen suhteen mitä tuleman piti. He eivät hänen vangitsemisensä jälkeen olleet ohittaneet aintakaan muuta taloa, ja edellispäivän tiedusteluretkensä perusteella hän tiesi, ettei seudulla ollut kuin jokunen maatalo monen kilometrin päässä täältä etelään.

Kun häntä hoputettiin ulos autosta kylkeen tähdätyllä pukkauksella laihan miehen terävästä kynnänpäästä, hän tiesi että Le Chiffrellä olisi heidät kummatkin käytössään kaikessa rauhassa monen tunnin ajan. Ja taas hänen ihonsa nousi kananlihalle.

Le Chiffre avasi oven avaimella ja katosi sisälle. Vesper, joka näin aamun kajossa näytti uskomattoman säädöttömältä, tuupittiin hänen perässään ovesta vieläpä räävittömän ranskankielisen tulvan säestyksellä mieheltä, jonka Bond oli mielessään nimennyt "Korsikalaiseksi". Bond seurasi jäljestä antamatta laihalle miehelle tilaisuutta enempään patisteluun.

Ulko-oven avainta käännettiin lukossa.

Le Chiffre seisoj eteisestä oikealle avautuvan huoneen oviaukossa. Hän koukisti sormeaan Bondille äänettömään, hämähäkkimäiseen kutsuun.

Vesperia vietiin käytävää pitkin talon takaosiin. Bond teki salamapäätöksen.

Hurjasti taakseen potkaisten, niin että osui laihaa miestä sääreen ja sai aikaan tuskallisen pihahduksen, hän loikkasi käytävälle tytön perään. Aseenaan pelkästään omat jalkansa hänellä ei ollut kummoistakaan toimintasuunnitelmaa, muutoin kuin aiheuttaa gorilloille niin paljon vahinkoa kuin suinkin ja päästä kiireesti vaihtamaan muutama sana tytön kanssa. Mikään muu ei tullut kysymyseenkään. Hän halusi vain sanoa Vesperille, ettei tämä saisi lannistua.

Korsikalaisen kääntyessä metelin hälyttämänä Bond oli jo hänen kimpussaan, ja hänen oikea kenkänsä lennähti potkuun kohti miehen nivusia.

Kuin salamana Korsikalainen heittäytyi käytävän seinää vasten, ja Bondin jalan suhahtaessa miehen lonkan ohitse hän hyvin nopeasti, mutta silti jotenkin siroisti, ojensi vasemman kätensä, tarttui Bondin kenkään jalkaholvin kärjen kohdalta ja väänsi rajusti.

Täysin poissa tasapainosta Bondilta irtosi toinenkin jalka maasta. Hänen ruumiinsa kääntyi ilmassa ja rysähti hyökkäyksen liikevoimasta lattiaan kylki edellä.

Hetken hän vain makasi paikoillaan kaiken ilman paettua keuhkoista. Sitten laiha mies tuli hänen luokseen ja hilasi hänet kauluksesta kiskoen pystyyn seinää vasten. Miehellä oli ase kädessään. Hän katsoi Bondia kysyvästi silmiin. Sitten hän ku-

martui kiireettömästi ja sivalsi Bondia aseensa piipulla ilkeästi kumpaankin sääreen. Bond älähti ja hänen polvensa pettivät.

”Seuraavalla kerralla, jos sellainen tulee, teen saman hampaillesi”, laiha mies sanoi huonolla ranskallaan.

Ovi paukahti kiinni. Vesper ja Korsikalainen olivat kadonneet. Bond käänsi päätään oikealle. Le Chiffre oli siirtynyt metrin pari käytävään. Hän kohotti sormensa ja koukisti sitä taas. Sitten hän puhui ensimmäisen kerran.

”Tulkaahan, ystäväiseni. Hukkaamme aikaamme.”

Hän puhui englantia täysin vailla vierasta korostusta. Hänen äänensä oli matala ja pehmeä ja verkkainen. Se oli täysin neutraali. Hän olisi hyvin voinut olla lääkäri, joka kutsui seuraavaa potilasta odotushuoneesta, hysteerikkoja joka oli yrittänyt panna hoitajattarelle heikosti vastaan.

Bond tunsi itsensä taas mitättömäksi ja voimattomaksi. Ainoastaan jiu-jitsu-taituri olisi kyennyt hoitelemaan hänet yhtä vähäeleisesti ja konstailematta kuin Korsikalainen. Se kylmän harkittu täsmällisyys, jolla laiha mies oli maksanut hänelle samalla mitalla, oli ollut yhtäläisen kiireetöntä, jopa taiteellista.

Melkeinpä lauhkeasti Bond lähti kävelemään käytävää takaisin eteiseen. Hän ei ollut kostunut kuin muutaman uuden ruhjeen kömpelöstä yrityksestään vastustaa näitä ihmisiä.

Astuessaan laihan miehen edeltä kynnyksen yli hän tiesi, että oli joutunut täysin ja kerta kaikkiaan heidän valtaansa.